

РЕШЕНИЕ

№ 9032

гр. София, 18.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 12.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **3472** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно Процесуалния Кодекс /АПК/ вр. с чл.38, ал.8 от ЗЗЛД

Образувано по жалба на А. Н. Я. срещу Решение № ППН-02-324/ 2021г от 12.01.2024г на Комисията за защита на личните данни с което е отхвърлена като неоснователна жалбата А. Я. срещу И. М. Ц..

Твърди неправилност и необоснованост на оспореното решение, както и нарушаване административно производствените правила и целта на закона.Излага доводи, че никога не е подписвала/ключвала/ договори за правна помощ с И. Ц.. Неправилно била кредитирана от КЗЛД графологичната експертиза, тъй като същата била извършена върху копия, а не на база оригинални документи, поради което не можело да се формира категорично заключение. Излага и доводи за процесуални нарушения поради липсата на дадена ѝ възможност да вземе становище по представени от насрещната страна документи. Моли да се отмени решението и евентуално преписката да се върне на КЗЛД за ново произнасяне. Претендира разности.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни чрез процесуалния си представител в с.з. и в отговори на жалба оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли.

Заинтересованата страна И. М. Ц. в писмени становища излага доводи за недопустимост на жалбата като подадена извън преклузивния срок за

оспорване, евентуално поддържа доводи за неоснователност и моли да се отхвърли.

СГП не изпраща представител.

Административен съд, С.- град, като взе предвид представените по делото писмени доказателства и становищата на страните, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по жалба от 28.06.2021г от А. Н. Я. с твърдения за наличие на извършено от страна на И. М. Ц. нарушение на ЗЗЛД, изразяващо се в незаконосъобразното обработване на личните й данни, посредством съставяне и подписване от нейно име в качеството й на адвокат на договор за правна защита и съдействие, покана за доброволно плащане, заповеди за изпълнение по чл. 410 ГПК. Твърдяла е, че никога не е давала съгласие адв. Ц. да използва личните й данни за целите на съставянето, подписването и използването на посочените документи, в т.ч. никога не ги е подписвала.

С оглед изясняване на обстоятелствата по жалбата, на основание чл. 26 от Административнопроцесуалния кодекс е уведомен на чл. 34, ал.3 от АПК И. Ц., който е представил писмено становище.

Проведени са открити заседания по преписката, допуснато е изслушване на графическа експертиза, както и повторна такава.

Въз основа на проведеното административно производство КЗЛД се е произнесла с решение, обективизирано в протокол № 32 от заседание, проведено на 20.09.2023 г. на което е разгледала жалбата по същество.

По допустимостта: Във връзка с изрично направеното от заинтересованата страна възражение за недопустимост съдът го намира за неоснователно. Видно от приложеното на л. 571 от делото копие на известие за доставяне, процесното решение е връчено на жалбоподателката на адреса на адвокатската й кантора в [населено място] /л. 344 от делото/ на 13.03.2024г /тоест по местоработата й/ на неин колега, който се е подписал в разписката със задължение да й го предаде. Връчването чрез месторабота е напълно допустимо по правилата както на АПК /чл. 18а ал.8 АПК/, така и на ГПК /чл. 49 ГПК / На последния ден от 14 дневния преклузивен срок по чл. 38 ал. 8 от ЗЗЛД, изтичащ на 27.03.2024г е депозирана жалбата до съда на А.Я. по електронен път.

Налице са данни и за залепено по см на чл. 18а ал.9 АПК уведомление до Я. за решението на КЗЛД, а именно видно от л.587 и л.588 от делото, уведомлението е залепено на 14.03.2024г на регистрирания й в НБДН постоянен адрес. На осн чл. 18а ал. 9 АПК съобщението се счита връчено на 21.03.2024г /в едноседмичния срок от залепване на уведомлението/. От 21.03.2024г започва да тече 14 дневния преклузивен срок за оспорване, който изтича в този случай на 4.04.2024г, поради което и депозираната по ел. път на 27.03.2024г жалба е подадена в преклузивния срок и е процесуално допустима.

По основателност: Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – Комисията за защита на лични данни. На основание чл. 9, ал. 4 във връзка с ал. 3 от ЗЗЛД решенията на Комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете й. След като изрично не е посочен вида на мнозинството, се приема, че то е обикновено, а не квалифицирано. Правилата за кворума и мнозинството са изложени в чл. 8, ал. 6 и ал. 7 от ПДКЗЛДНА: заседанията на Комисията се провеждат, ако на тях присъстват най-малко трима от нейния състав. Комисията взема решения чрез явно гласуване с мнозинство от три гласа. На

проведеното на 20.09.2023 г. заседание на КЗЛД, когато е взето оспореното в настоящото съдебно производство решение, са присъствали председател и трима от членовете на комисията. Решението е прието с единодушие. Предвид това, съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган в съответствие с предоставените му правомощия и в предвидената от закона писмена форма, като съдържа всички изискуеми по чл. 59 от АПК реквизити, поради което не е нищожен и е постановен в съответствие с изискванията за форма на административния акт. По доводите на жалбоподателя, че адм. орган не ѝ е дал възможност да вземе становище по представени от насрещната страна документи, не е обсъдил в цялост твърденията и възраженията ѝ, това не представлява съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на решението само на това основание, тъй като жалбоподателят е реализирал правото си на съдебно обжалване на решението, по повод което е образувано и настоящото съдебно производство, не е лишен от възможността да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си, гарантирано е правото му на защита.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД (ДВ, бр. 17 от 2019 г.) Комисията за защита на личните данни, наричана по-нататък "комисията", е постоянно действащ независим надзорен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на Регламент (ЕС) 2016/679 и на този закон.

Съгласно легалното определение на § 1 от ДР, т. 1 и т. 4 от ЗЗЛД, по смисъла на този закон "Лични данни" е понятието по чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679. "Обработване" е понятието по чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Според чл. 4, т. 1. "лични данни" от Регламент (ЕС) 2016/679 означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано ("субект на данни"); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице. Т. 2 на чл. 4 от Регламент (ЕС) 2016/679 гласи, че "обработване" означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбинирани, ограничаване, изтриване или унищожаване.

В чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679 са посочени изискванията при събиране и обработване на личните данни: 1. Обработването е законосъобразно, само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия:

- а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели;
- б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, или за предприемане на стъпки по искане на субекта на данните преди сключването на договор;
- в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се

прилага спрямо администратора;

г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице;

д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора;

е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

В § 1, т. 2 от ДР на ЗЗЛД (изм., бр. 17 от 2019 г.) е предвидено, че по смисъла на този закон "Администратор", с изключение на администратора по глава осма, е понятието по чл. 4, т. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679. А съгласно т. 3. от ДР на ЗЗЛД "Обработващ лични данни" е понятието по чл. 4, т. 8 от Регламент (ЕС) 2016/679. Съответно според чл. 4, т. 7 и т. 8 от Регламент (ЕС) 2016/679 "администратор" означава физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която сама или съвместно с други определя целите и средствата за обработването на лични данни; когато целите и средствата за това обработване се определят от правото на Съюза или правото на държава членка, администраторът или специалните критерии за неговото определяне могат да бъдат установени в правото на Съюза или в правото на държава членка. "Обработващ лични данни" означава физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която обработва лични данни от името на администратора.

Както се посочи, разпоредбата на чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679 изрично урежда хипотезите, при наличието на които се допуска обработването на лични данни. Обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от изчерпателно изброените в нормата условия.

Безспорно в конкретният казус не са налице основанията по чл. 6, § 1, от б. "в" до б. „е“ от Регламент /ЕС/ 2016/679. Спорът се свежда до това дали И. Ц. като администратор на лични данни е допуснал нарушение при обработването на личните данни на А. Я. , в т ч. дали е съставил и подписал от нейно име в качеството ѝ на адвокат договори за правна помощ и съдействие, покана за доброволно плащане, заповеди за изпълнение по чл. 410 ГПК , тоест дали личните ѝ данни за обработени правомерно, при наличие на някое от условията на чл. 6 § 1 б. „а“ или б. „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679. Като администратор на лични данни по смисъла на чл. 4, т.7 от Регламента И. Ц. има задължение да обработва личните данни на физическите лица в случаите, когато това е допустимо при наличие на поне една от посочените в чл. 6 предпоставки. Осъществяването от И. Ц. разпространение и употреба пред трети лица на трите имена, ЕГН и подпис на А. Я., попада в хипотезата на обработване на лични данни съгласно легалната му дефиниция в чл. 4, т 2 от Регламент /ЕС/ 2016/679, тоест И. Ц. е администратор на лични данни по смисъла на цитираната правна уредба.

В мотивите към оспореното решение се поддържа приложението на чл. 6, § 1, б. "б" от Регламент /ЕС/ 2016/679 по отношение обработването на лични данни, а именно обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна. Направен е анализ за наличието на законово основание и допустимост на извършваното обработване на лични данни, предвид че е налице договор за правна защита и съдействие между И. Ц. и А.Я., и пълномощно за

представителство по повод събиране на вземания по реда на чл. 410 ГПК , представени в заповедни производства, като въпросите за евентуална недействителност на договора за правна защита и съдействие и анексите към него, поради твърдения за манипулиран подпис на Я. от И. Ц. не са от компетентността на КЗЛД. КЗЛД е счела, че докато тези договори не бъдат обявени за недействителни по съответния съдебен ред същите имат сила между страните. Развити са доводи, че липсата на категоричност в графическата експертиза от 20.09.2022г от Н. към МВР сама по себе си не води до извод за незаконосъобразно обработване на личните данни, доколкото е обусловена от това, че не са представени сравнителни образци на подпис , положени преди настоящото производство и предвид обстоятелството, че се изследват копия.

Във връзка с данните по делото, че за казуса е сезирана и прокуратурата, и направеното искане за спиране производството по настоящото дело поради връзка на преюдициалност /арг от чл. 229 ал.1 т. 5 ГПК вр с чл. 144 АПК /следва да се отбележи, че въпросът дали при предоставянето на обработените лични данни на Я. е извършено престъпление не е преюдициален спрямо въпроса дали ли обработване на личните данни на Я. в нарушение на изискванията на ЗЗЛД. При разглеждането на жалба за нарушение при обработване на лични данни, какъвто е процесният случай, от КЗЛД не се преценява има ли извършено престъпление и кой е неговият извършител, а дали е налице неправомерно обработване на лични данни - допуснато ли е нарушение от страна на администратора на лични данни при обработване на личните данни. /виж Р № 4552 ОТ 09.04.2021 Г. ПО АДМ. Д. № 1035/2021 Г., V ОТД. НА ВАС/. Следователно досъдебното производство, в т.ч. и дисциплинарното такова пред Висшия дисциплинарен съд на Адвокатурата, нямат отношение към административноправния спор. Обстоятелствата, които се преценяват в тези производства са различни, както са различни и субектите участващи в тях и основанието за ангажиране на отговорността им. Субектът, който твърди, че е обработил данните законосъобразно следва да докаже именно това. Я. е твърдяла, че не е подписвала въпросните договори, нито пък е предоставяла съгласие адв И. Ц. да използва личните ѝ данни. Това е отрицателен факт, който не следва да се доказва от страната, която е заявила отрицанието, а по правилата на разпределение на доказателствената тежест, в тежест именно на И. Ц. е било да докаже в административното производство, че правомерно е обработвал личните данни на Я..

В случая приобщаването на съдебно – графическата експертиза № 22 / ДОК -167 от 20.09.2022г от Н. към МВР към административната преписка е именно с цел установяване дали твърденията на лицето (че не е сключвало, не е подписвало договор, ведно с анекси), което е сезирало Комисията за злоупотреба с личните му данни и поискало проверка в тази връзка, са верни. Именно и за тази цел е допуснато от КЗЛД изготвянето на експертизата, а не с цел установяване евентуална недействителност на договорите, което несъмнено не е от компетентността на КЗЛД.

Видно от приложената на л. 433 /гръб/ и сл. експертиза за изготвянето ѝ не са представени сравнителни образци на подпис, положени **преди** започване админ. производство, респ. **преди** датата на процесните договори и анекси, също така са изследвани *копия*. Това е дало основание на вещите лица в т.9.2 от заключението /л. 437 гръб/ да посочат, че при така

представения сравнителен материал, който е само експериментален е вероятно да липсват част от вариациите на подписите на лицето и в тази връзка подписите в анексите № 1 , № 2 и № 3 представляват изображения на подписи, които **вероятно** са положени от Я.. Тоест заключението не се ползва с категоричност. По отношение подписа в договора с предмет „събиране на просрочени вземания “ от 20.12.2020г- представлявал изображение на подпис който е положен от А. Я.. Във връзка с оспорване експертизата от Я. в заседание от 1.02.2023г е допусната повторна експертиза. В писмо от 25.04.2023г /л. 410 и л. 411/ Н. към МВР заявява, че предвид, че *не са представени оригинали*, а обектът е представен само като електро- фотографско копие, то повторната експертиза няма да установи нищо различно от първоначалната такава. /л. 410 от делото/. Тъй като не е представен оригиналът на обекта- Договорът от 20.12.2020г между Я. и И. Ц., нито са представени свободни сравнителни образци, тоест такива от **преди** започване на административното производство и издаване на процесните договор и анекси , то няма как да се извършело изследване което да даде резултат различен от първоначалната експертиза. Видно е от заседанието на КЗЛД на 1.02.2023г , че Я. многократно е настоявала И. Ц. да представи оригиналите на документите, но същият по арг. от чл. 183 ГПК вр с чл. 144 АПК е представял нотариално заверени копия. Същите обаче, не са достатъчни на вещите лица да заявят категорично становище по допуснатата експертиза. Експертизата е изследвала *копия*, а не оригинали, поради което се е стигнало до извод за *вероятност*, а не *категоричност* изображенията на подписи в анексите да са положени от Я.. По отношение на договора от 20.12.2020 е посочено, че подписът е изображение на подпис положен от Я.. Но тъй като този договор също не е представен в оригинал, то и по отношение на този документ важи казаното по -горе за съществуването на условност.

Тоест, по така представените копия от документи /договор и анексите/, а не *оригинали* и липсата на сравнителни образци от подписите *от преди* започване на адм. производство , респ. преди издаване на документите, вещите лица обосновават *само вероятност* подписите които представляват изображение на подпис в посочените документи да са положени от Я.. По аналогичен начин стои и въпроса с експертизата изготвена от експерти при СДВР № 149-Е / 2023г която също е изследвала копия, а не оригинали на документи. Експертизата изготвена от частна криминалистична лаборатория няма никаква доказателствена стойност, предвид, че е възложена по искане на заинтересованото от изхода на спора лице И. Ц..

Според съда необходимо да се представят оригинални документи на експерта, за да се установи по категоричен начин, че едно лице е подписало даден документ. Графологична експертиза може да бъде извършена успешно и върху фотокопие на документ, респ. на подпис, само когато резултатът е отрицателен. Когато обаче, бъдат констатирани съвпадащи признаци положителен отговор на въпроса дали положеният подпис е на лицето,

посочено като автор на документа, може да бъде даден само в степен на вероятност. И както се посочи по горе, въпреки искането на Я. , И. Ц. чиято е доказателствената тежест да установи правомерно обработване не представя оригинали на документи, нито сравнителни образци от преди времето на създаване на документите. При това положение, противно на становището на КЗЛД, според съда експертизата не е следвало да бъде кредитирана в смисъл, че подписът е положен от Я.. В експертната практика се е утвърдило правилото, че така наречените свободни образци имат най-голяма стойност на достоверност и обективност при изследването. Този материал включва ръкописни текстове и подписи, изпълнени **преди** времето на /процесния/ документ, когато се предполага, че изпълнителят не е имал умисъл за внасяне на по-нататъшен етап на изменения в почерка си. От значение е и периодът, в който датират тези документи. С най-ниска степен на експертна стойност са експерименталните образци, тъй като може да се вложат умишлени изменения в почерка , дори и неумишлена промяна поради породен от ситуацията емоционален стрес, както и копия от документи. Криминалистическите методики /и наложената практика/ изискват подписите-обекти на експертизата, задължително да се изследват в *оригинал* /с оглед на евентуално установяване на така наречените признаци на техническа подправка /за разлика от сравнителните образци при които не е задължително/. Когато съществуват възможности обаче, сравнителните образци също да се изследват в оригинал, то следва да се предпочете тази им форма пред техните копия. *При копията е възможно подписът да е пренесен от друг документ* , и именно затова си изследват оригинали.

При така изложеното, съдът не споделя изводите на КЗЛД в оспореното решение, че „липсата на категоричност сама по себе си не води до извод за незаконосъобразно обработване на личните данни“. Само на база на предположения /вероятност/ не може да се изведе извод, че изображението на подписа в **копията** от документите /договор и анекси/ е именно положен от Я.. Представената експертиза разколебава твърденията на И. Ц., че изображението на подписа е на Я..

Щом не може с категоричност да се установи че изображението на подписа върху копията е именно на Я., то липсва и съгласие на лицето по см на чл. 6 § 1 б. „а“ от Регламента. Според чл. 4 т.11) от Регламента „съгласие на субекта на данните“ означава всяко свободно изразено, конкретно, информирано и недвусмислено указание за волята на субекта на данните, посредством изявление или ясно потвърждаващо действие, което изразява съгласието му свързаните с него лични данни да бъдат обработени; Съгласно изложеното по-горе, не може да се установи с категоричност и сигурност, че Я. е дала съгласие личните й данни да бъдат обработени. И. Ц. не е доказал по категоричен и безпротиворечив начин, че е обработвал личните данни на Я. на някое от основанията по чл. 6 § 1 б. „а“ и б. „б“ от Регламента. Няма несъмнени доказателства които да убедят съда, че Я. е формирала съгласие за сключване

на договора от 20.12.2020г и анексите към него по см на чл. 6 § 1 б „а“ и б“б“ от Регламента.

КЗЛД и съдът обсъждат заключението на експертите /допустимо доказателствено средство по чл. 49 АПК/ във връзка и обусловеност с останалия събран по адм преписка и по делото доказателствен материал. С оглед съвкупната му преценка, съдът прави извод, за липсата на каквото и да било сигурно убеждение, че подписите са положени именно от Я.. Твърденията, че И. Ц. е действал добросъвестно и правомерно е обработвал личните данни на Я. не са доказани по категоричен начин, а са разколебани от събрания доказателствен материал. А. Я. *не разполага* с оригинали на процесните договори и анекси, заявявала е искане пред КЗЛД да задължи И. Ц. да ги представи, като последният въпреки искането представя заверени от нотариус копия като се позовава на чл. 183 ГПК вр с чл. 144 АПК. За да направи категоричен извод налице ли е или не неправомерно обработване на лични данни, КЗЛД е следвало да използва всички предвидени в АПК способности, за да осигури на вещите лица на които е възложила изготвяне на експертизата да работят и изследват *оригиналите* на документи, а *не копия* както е в случая. КЗЛД е следвало да съобрази и процесуалното поведение на И. Ц. в хода на административното производство целящо да възпрепятства всестранното изясняване на фактическата обстановка. Право на страните е да използват различни процесуални похвати с цел защита собствените им права и интереси, но задължение на решаващия орган е да изясни в пълнота фактите и въз основа на тях обоснове подкрепен с категорични /а не вероятни/ доказателства извод. Притежаваните от заинтересованата страна правни познания и използваните от него правни умения, да изисква от ответника в хода на съдебното производство да представи оригинали на документи /договора и анексите/ на осн чл. 190 ГПК, за които е наясно че не се намират у него, единствено цели да утежни процеса, усложни фактическата обстановка и шиканира процеса. Нито в жалбоподателя, нито в ответника се намират оригинали на договора и анексите към него. Поставя се въпроса дали въобще такива оригинали съществуват, и въз основа на какъв точно документ е извършен заверен от нотариуса препис.

Неясно поради какви причини административният орган не е съобразил всичко изложено по- горе, а е приел законосъобразно обработване на лични данни от И. Ц.. КЗЛД едностранчиво е разгледала и не е преценила в пълнота събраните по преписката доказателства което е довело и неправилен правен извод, доколкото преценката за наличие на визираното допустимо основание за законосъобразност на обработването на лични данни /чл. 6, § 1, б. "б" от Регламент /ЕС/ 2016/679/ е формирана едностранчиво и при необосновано отричане на факти от обективната действителност. Съдът намира, че направените от КЗЛД изводи не се основават на всички фактически установявания. В конкретният случай според съда и на база събраните и ангажирани доказателства обработването на данните не е на нито

едно законно основание по чл. 6, § 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679, вкл и на тези по б. „а“ и б „б“.

Въз основа на изложеното настоящият състав счита, че оспореното решение на Комисията за защита на личните данни като незаконосъобразно следва да се отмени. С оглед установеното нарушение преписката следва да се върне на ответника за ново произнасяне, тъй като е недопустимо АССГ да постанови акт, с който замести правомощията на КЗЛД по Регламента /чл. 58/ и тези да налага санкции /чл. 83/. Настоящата инстанция не може да подменя вътрешното убеждение на КЗЛД по фактите, включени в предмета на доказване, но е оправомощена да извърши проверка относно изпълнението на изискванията, гарантиращи правилното му формиране.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, на жалбоподателя по арг. от чл. 143 ал.1 АПК се дължат разноски, включващи д.т. 10 лв. С оглед изхода на спора на ответника по арг от чл. 143 ал.3 АПК не се дължи юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № ППН-02-324/ 2021г от 12.01.2024г на Комисията за защита на личните данни.

ИЗПРАЩА административната преписка на Комисия за защита на личните данни за ново произнасяне при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивната част на решението в срок от 1 (един) месец от влизане в сила на съдебното решение.

ОСЪЖДА Комисия за защита на личните данни /КЗЛД/ да заплати на А. Н. Я. разноски в размер на 10 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

съдия: